

იესო ქრისტეს გამოცხადება — მესამე ნაწილი

წინასწარმეტყველური საფუძვლების გაცხადება: გამოცხადებისა და
ქეშმარიტების გზის შესწავლა

Jeff Pippenger

2023-08-21

„ამგვარად, როდესაც ვიკვლევთ ველს და ვთხრით ქეშმარიტების ძვირფასი მარგალიტებისათვის, იმალული საგანძური გამოირჩევა. მოულოდნელად ვპოულობთ ძვირფას მადანს, რომელიც უნდა შეგროვდეს და დაფასდეს. და ძიება უნდა გაგრძელდეს. აქამდე აღმოჩენილი საგანძურის დიდმა ნაწილმა ზედაპირთან ახლოს იდო და ადვილად მოიპოვებოდა. როდესაც ძიება სათანადოდ მიმდინარეობს, ყოველგვარი ძალისხმევა იხმარება იმისათვის, რომ სუფთა გონება და გული შევინარჩუნოთ. როდესაც გონება ღია რჩება და გამუდმებით იკვლევს გამოცხადების ველს, ჩვენ აღმოვაჩენთ ქეშმარიტების მდიდარ საზადოებს.“

„ძველი ქეშმარიტებები ახალ ასპექტებში გამოცხადდება, და ისეთი ქეშმარიტებებიც გამოჩნდება, რომლებიც ძიებისას შეუმჩნეველი დარჩა. ძლევამოსილი ქეშმარიტებანი ცდომილების სოფისტიკის ქვეშ იყო დამარხული, მაგრამ გულმოდგინე მაძიებელი მათ აღმოაჩენს. როდესაც იგი პოულობს და ხსნის ქეშმარიტების ძვირფასი მარგალიტების საუნჯეს, ეს ძარცვა არ არის; რადგან ყველას, ვინც აფასებს ამ მარგალიტებს, შეუძლია ფლობდეს მათ, და მაშინ მათაც აქვთ საუნჯე, რომელიც სხვებისთვის უნდა გახსნან. ის, ვინც გასცემს, საკუთარ თავს არ აკლებს საუნჯეს; რადგან, როდესაც იგი მას იკვლევს, რათა ისე წარუდგინოს, რომ სხვებიც მიიზიდოს, ახალ საუნჯეებს პოულობს....“

„ისინი, ვინც ხალხის წინაშე ქეშმარიტების მასწავლებლებად დგანან, დიდ თემებს უნდა ეჭიდებოდნენ. მათ ძვირფასი დრო არ უნდა დაიკავონ უმნიშვნელო საგნებზე საუბარში. დაე, შეისწავლონ სიტყვა და იქადაგონ სიტყვა. დაე, სიტყვა იყოს მათ ხელში, როგორც ბასრი, ორლესული მახვილი. დაე, მოწმობდეს იგი წარსულ ქეშმარიტებზე და გამოაჩენდეს, რა უნდა იყოს მომავალში.“

„წინასწარმეტყველების ყველა დიდებულ ქეშმარიტებაზე მოეფინება გამრავლებული ნათელი, და ისინი ხილულნი იქნებიან სიახლითა და ბრწყინვალეობით, რადგან სიმაღლის მზის კაშკაშა სხივები მთელს გაანათებს.“
Manuscript Releases, ტომი 1, 37–40.

მე მჯერა, რომ წინა სტატიებით უკვე საკმარისად დავამკვიდრე წინასწარმეტყველური სახე-სიმბოლოები, რათა, როცა გამოცხადების წიგნის განხილვას დავიწყებთ, გვქონდეს მყარი საყრდენი. თუ ამ სტატიებს ინტერნეტით კითხულობთ, იმედი მაქვს, გესმით, რომ ისინი თარიღების მიხედვით თანმიმდევრულადაა დალაგებული. მესმის, რომ სტატიების მკითხველთა შორის არიან ისეთებიც, ვინც თითქმის ყველაფერს უკვე იცნობს, რასაც მე ვაზიარებ, და მათ ბოდიშს ვუხდი ამდენი გამეორებისთვის. მე ვცდილობდი, საკმარისი ბიბლიური საფუძველი მომეცა იმ ქეშმარიტებათათვის,

რომელთაც განვიხილავთ, რათა ისიც, ვინც ახალია იმ პრინციპებისთვის, რომლებსაც Future for America იყენებს, მიხედეს მათ და განხილვაში ჩართული დარჩეს, თუმცა შესაძლოა არ ჰქონდეს იმავე ხარისხის გაცნობიერება ამ ცნებებთან, რაც ბევრ ჩვენგანს უკვე აქვს.

არსებობს ზოგიერთი მეტად ძლიერი ჭეშმარიტება, რომლებიც, ბოლო დრომდე, მე არასოდეს მქონდა შეცნობილი და რომლებიც გამოცხადების წიგნში გაიხსნა. მე შემემლო ეს ჭეშმარიტებები უბრალოდ საჯაროდ წარმომედგინა, მანამდე კი არ მეცადა მათ გაზიარებამდე წინასწარმეტყველური მხარდაჭერის საფუძვლის აგება; მაგრამ ეს ჭეშმარიტებები იმდენად ახალი და იმდენად სერიოზულია, რომ არ მსურდა მათი გაზიარება რაიმე საფუძვლის გარეშე, რომელზედაც შესაძლებელი იქნებოდა ამ ჭეშმარიტებების დაფუძნება, რომელთაც, ჩემი რწმენით, წარმოადგენს გამოცხადების განხეჭდვა, რაც ხდება სწორედ მაღლის ჟამის დახურვამდე.

და მითხრა მე: ნუ დაბეჭდავ ამ წიგნის წინასწარმეტყველების სიტყვებს, რადგან ჟამი ახლოს არის. ვინც უსამართლოა, კვლავ უსამართლობდეს; და ვინც უწმიდურია, კვლავ უწმიდური იყოს; და ვინც მართალია, კვლავ მართალი იყოს; და ვინც წმიდაა, კვლავ წმიდა იყოს. გამოცხადება 22:10, 11.

იესომ წარმოადგინა ჭეშმარიტების სწავლების შესახებ ერთი პრინციპი, რომელიც, ჩემი რწმენით, აქაც ვრცელდება. ეს პრინციპი მოცემულია სულიწმიდის საქმის იდენტიფიცირების კონტექსტში.

და როდესაც იგი მოვა, ამხილებს ქვეყნიერებას ცოდვაში, სიმართლეში და სამსჯავროში: ცოდვაში — რადგან არ მწამენ მე; სიმართლეში — რადგან მივდივარ მამაჩემთან და ველარ მიხილავთ; სამსჯავროში — რადგან ამ ქვეყნის მთავარი უკვე გასამართლებულია. კიდევ ბევრი რამ მაქვს თქვენთვის სათქმელი, მაგრამ ახლა ვერ იტვირთავთ. ხოლო როდესაც იგი, ჭეშმარიტების სული, მოვა, მთელ ჭეშმარიტებაში გიძღვებათ; რადგან თავისგან კი არ ილაპარაკებს, არამედ რასაც მოისმენს, იმას იტყვის, და მომავალს გაუწყობთ თქვენ. იგი განმადიდებს მე, რადგან ჩემისაგან მიიღებს და გაუწყობთ თქვენ. იოანე 16:8–16.

როცა ქრისტემ თქვა: „კიდევ ბევრი რამ მაქვს თქვენთვის სათქმელი, მაგრამ ახლა ვერ იტვირთავთ მათ,“ ეს ამყარებს ჩემს დარწმუნებას, რომ ამჟამად მართლაც ბევრია გასაზიარებელი, თუმცა უწინარესად უნდა არსებობდეს ლოგიკური საფუძველი, რომელზედაც ეს ჭეშმარიტებანი აშენდება. ამის გათვალისწინებით, წინა მუხლები სამი ანგელოზის უწყებებს წარმოაჩენს, როგორც წარმოდგენილს სულიწმიდის მიერ, რომელიც ამხილებს „წუთისოფელს ცოდვის, სიმართლისა და სამსჯავროს შესახებ.“ ეს სამი უწყება უკანასკნელი გამაფრთხილებელი უწყებაა, ამიტომ ეს მონაკვეთი, რომელიც სულიწმიდის საქმეს ასახავს, მნიშვნელოვანი მოწმობაა, რადგან ხაზს უსვამს, რომ უწყება თანდათანობით არის გაგებული, და მას მხოლოდ ისინი იგებენ, რომელთაც სულიწმიდის ზეთი აქვთ. იოანე, გამოცხადების წიგნში, სწორედ ამ ჭეშმარიტებას წარმოადგენს, როცა მიუთითებს, რომ იგი ქვეყნის აღსასრულს შაბათის თაყვანისმცემელი მეშვიდე დღის ადვენტიცია.

მე სულით ვიყავი უფლის დღეს, და ჩემს უკან მოვისმინე დიდი ხმა, ვითარცა საყვირისა. გამოცხადება 1:10.

მსოფლიოს აღსასრულის ჟამს მცხოვრები მეშვიდე დღის ადვენტისტები, რომლებიც გამოცხადებაში გახსნილ უწყებას გაიგებენ, ამას იმიტომ შეძლებენ, რომ „სულში“ არიან. იმ იგავის კონტექსტში, რომლის შესახებაც გვეუწყა, რომ იგი „ადვენტისტი ხალხის გამოცდილებას ასახავს“, იოანე გონიერი ქალწულია, რადგან მას სულის ზეთი აქვს. იგი წარმოადგენს მსოფლიოს აღსასრულის ჟამს მცხოვრებ გონიერ ქალწულებს, რომელთაც ესმით დიდი ხმა „უკანიდან“. „უკნიდან ხმა“ მისადმი არის ალფა და ომეგა, როგორც ეს სწორედ მომდევნო მუხლშია განსაზღვრული, და ეს ხმა აუწყებს მას, რომ ძველ ბილიკებს დაუბრუნდეს და მათში იაროს.

ასე ამბობს უფალი: დადექით გზებზე და იხილეთ, და ჰკითხეთ ძველ ბილიკებზე, სად არის კეთილი გზა, და იარეთ მასში, და ჰპოვებთ განსვენებას თქვენი სულებისთვის. ხოლო მათ თქვეს: ჩვენ არ ვივლით მასში. იერემია 6:16.

„დასვენება“, რომელსაც იერემია გულისხმობს, არის სულიწმიდის გარდამოსვლა გვიანი წვიმის დროს. მომდევნო მუხლში იერემია წარმოადგენს მეორე ილუსტრაციას უგუნური ქალწულებისა, რომლებიც უარს ამბობენ ადვენტიზმის საძირკვლებთან (ძველ ბილიკებთან) დაბრუნებაზე და მათზე სიარულზე.

ასევე დაგიყენეთ თქვენ ზედამხედველნი, რომლებიც ამბობდნენ: ისმინეთ საყვირის ხმა. ხოლო მათ თქვეს: არ მოვისმენთ. იერემია 6:17.

როდესაც იოანე მის ზურგს უკან ესმის ხმა, რომელიც მას მიმართავს ძველი ბილიკებისკენ, ანუ ადვენტიზმის საფუძვლებისკენ, ხმა, რომელიც მას ესმის, არის როგორც საყვირი. ეს ხმა გადმოიცემა იმ „მცველთა“ მეშვეობით, რომლებიც ღმერთმა დააყენა ადვენტიზმზე. მამა მილერი იყო ის მცველი, რომელმაც გაფრთხილების საყვირი დაჰბერა ადვენტიზმის დასაწყისში, პირველი ანგელოზის უწყების ქადაგების დროს, რომელიც სამსჯავროს გახსნას აცხადებდა. მაგრამ იოანე განსაკუთრებულად წარმოადგენს მათ, ვინც ქადაგებს მესამე ანგელოზის უწყებას, რომელიც სამსჯავროს დახურვას აცხადებს. იგი წარმოადგენს მათ, ვინც უბრუნდება იმ საფუძვლებს, რომლებიც ღმერთმა მილერის მსახურების მეშვეობით ააგო.

ჩვენ წლების განმავლობაში არაერთხელ ვაჩვენებდით (და ეს ჰაბაკუკის ცხრილებშიც მოიპოვება), რომ პირველი ანგელოზის უწყება — „გეშინოდეთ ღვთისა“ — ცოდვაში ამხილებს, ხოლო მეორე ანგელოზის უწყებაში სიმართლე ცხადდება და მესამე სამსჯავროს განსაზღვრავს. ეს არის სამი ანგელოზის სამი საფეხური და ამავე დროს სულიწმიდის მოქმედების სამი საფეხურიც. ეს სამი საფეხური ასევე წარმოადგენილია სამი ებრაული ასოთი, რომლებიც შეადგენენ ებრაულ სიტყვას, რომელიც ითარგმნება როგორც „ჭეშმარიტება“. იოანეს მეთექვსმეტე თავში მოცემულ მონაცხეთში იესო საუბრობს სულიწმიდის საქმეზე, რომელიც ღვთის ხალხს უძღვება „ყოველ ჭეშმარიტებაში“, და ამავე დროს უჩვენებს მათ „მომავალს“. თუმცა იესო აცხადებს, რომ მას აქვს „ბევრი რამ სათქმელი თქვენთვის, მაგრამ ახლა მათ ტარებას ვერ შეძლებთ“.

ვიმედოვნებ, რომ გარკვეულწილად გაიგეთ ებრაული სიტყვის მნიშვნელობა, რომელიც ითარგმნება როგორც „ჭეშმარიტება“. ვინაიდან ჩვენ ეს სიმბოლო ახლა მხოლოდ დავიწყეთ ჩვენს კვლევაში გამოვიყენოთ. გამოცხადების პირველი თავის პირველ სამ მუხლში განსაზღვრულია ღმერთსა და ადამიანს შორის კავშირის პროცესი. იგი განსაზღვრულია მანამდეც კი, ვიდრე გამოცხადება ღმრთეების სამმაგ ბუნებას გამოავლენდეს. ამას მეორე მოწმე ეძებნება გამოცხადების უკანასკნელ მუხლებში და, ამგვარად, „ხაზი ხაზზე“ პრინციპის გამოყენების საფუძველზე, მეტი ნათელი იბადება.

შემდეგ, როდესაც დავუმატებთ დაბადება 1:1–2:3-ს, ვპოვებთ მესამე მოწმეს და კიდევ ერთ წინასწარმეტყველურ ხაზს, რომელიც უნდა დავადოთ გამოცხადების დასაწყისსა და დასასრულში არსებულ წინა ორ ხაზს.

შემდეგ ვამატებთ ძველ აღთქმაში მოცემულ უკანასკნელ აღთქმას, რომელიც განსაზღვრავს მომავალ ელიას, და ვიღებთ ოთხ წინასწარმეტყველურ ხაზს.

შემდეგ ჩვენ ვუმატებთ ახალი აღთქმის პირველ თავს, და გვექნება ხუთი ხაზი, რომლებიც უნდა შევაკავშიროთ, რათა მივიღოთ ის საბოლოო გზავნილი, რომელიც ბიბლიაშია ნაპოვნი, როდესაც აღფასა და ომეგას პრინციპს ყველა ხაზს ვუყენებთ. თუ ჩვენ დავასრულებდით იმ ხუთ ხაზს, რომლებიც უკვე გამოვავლინეთ, ამ ხუთივე ხაზზე ერთიანად იმავე პრინციპის გამოყენებით, მაშინ უნდა ველოდოთ, რომ მათეს დასასრული და იოანეს დასასრული მოწმობდეს იმავე ინფორმაციას, რასაც ჩვენ მიერ განსახილველი ხუთივე „პირველი და უკანასკნელი“ წინასწარმეტყველური ხაზი.

უწყება, რომელიც იხსნება, დაფუძნებულია გამოცხადების წიგნში; ამიტომ იგი წარმოადგენს დანარჩენი ხაზების საცნობარო წერტილს, იმასთან თანხმობაში, რომ დისა უაიტი გვაუწყებს: „ბიბლიის ყველა წიგნი ერთმანეთს ხვდება და მთავრდება გამოცხადებაში.“ გამოცხადების წიგნის პირველი სამი მუხლის უწყება წარმოადგენს იმ პროცესს, რომელსაც ღმერთი იყენებს, რათა თავისი სიტყვა იოანეს გადასცეს, რომ მან დაწეროს და ეკლესიებს გაუგზავნოს. ახალი აღთქმის პირველი წიგნი, როგორც უკვე აღინიშნა, წარმოგვიდგენს იესო ქრისტეს მოდგმას და იწყება მეტად ინფორმაციული განცხადებით.

იესო ქრისტეს შთამომავლობის წიგნი, დავითის ძისა, აბრაამის ძისა. მათე 1:1.

იესომ იუდეველებთან თავისი უშუალო ურთიერთობა დაასრულა იმით, რომ „დავითის ძის“ თემით დაადუმა ისინი — თემით, რომლის გაგებაც იუდეველებს მხოლოდ მაშინ შეეძლებოდათ, ბიბლიური დასაწყისისა და დასასრულის პრინციპი რომ გაეგოთ. მათ ეს ვერ გაიგეს, და ვერც ადვენტიტთა უმეტესობა იგებს. ყოველი, ვისაც სურს იდავოს ისტორიის განმეორების პრინციპის წინააღმდეგ, ამით აჩვენებს, რომ არ ესმის, ძველი ისრაელი თანამედროვე ისრაელის ტიპს რომ წარმოადგენს; ხოლო მათი უარი, ირწმუნონ ეს პრინციპი, ზუსტად იმავე უარის იდენტურია, რაც ძველი ისრაელის დასასრულს არსებობდა იმავე პრინციპის გასაგებად. იესომ ეს პრინციპი იუდეველებისთვის დასმულ თავის უკანასკნელ გამოცანაში წარმოაჩინა, როცა მათი ყურადღება მიაპყრო გამოცანას, თუ როგორ შეიძლებოდა დავითის უფალი, იმავდროულად დავითის ძეც ყოფილიყო?

იოანეს პირველი თავი აცხადებს, რომ დასაწყისში იყო სიტყვა, და სიტყვა იყო ღმერთთან, და სიტყვა არის ღმერთი, და სიტყვამ შექმნა ყოველივე. ეს, რა თქმა უნდა, თანხვედრა იმ სხვა ხაზებს, რომელთაც ჩვენ მივმართავთ. და თუ შემდეგ განვიხილავთ იოანეს სახარების უკანასკნელ სიტყვებს, ვხედავთ, რომ პეტრე, მას შემდეგ, რაც მოისმინა იესოსგან, თუ როგორ მოკვდებოდა იგი, ეკითხება იესოს, რა მოუვიდოდა მოციქულ იოანეს.

პეტრემ, როცა იგი დაინახა, უთხრა იესოს: უფალო, და ეს კაცი რას იზამს? იესომ უთხრა მას: თუ მე მსურს, რომ იგი დარჩეს, ვიდრე მოვალ, შენ რა გესაქმება? შენ მე მომყევი. მაშინ ეს სიტყვა გავარდა ძმებს შორის, ვითომდა ის მოწაფე არ მოკვდებოდა; მაგრამ იესოს არ უთქვამს მისთვის: არ მოკვდებოდა; არამედ: თუ მე მსურს, რომ იგი დარჩეს, ვიდრე მოვალ, შენ რა გესაქმება? ეს არის ის მოწაფე, რომელიც მოწმობს ამის შესახებ და ეს დაწერა; და ჩვენ ვიცით, რომ მისი მოწმობა ჭეშმარიტია. კიდევ მრავალი სხვა საქმეც ქმნა იესომ, რომელნიც, თითოეული რომ დაწერილიყო, ვფიქრობ, თვით ქვეყნიერებაც ვერ დაიტევდა იმ წიგნებს, რომლებიც უნდა დაწერილიყო. ამინ. იოანე 21:21–25.

პეტრეს სურდა სცოდნოდა, როგორ მოკვდებოდა იოანე, ან თუნდაც მოკვდებოდა თუ არა იოანე. ამაზე პასუხი მონაკვეთში ორჯერ მეორდება: პირველად, როდესაც იესომ თქვა, შემდეგ კი იოანემ კვლავ გაიმეორა: „თუ მე მსურს, რომ იგი [იოანე] დარჩეს, ვიდრე მე მოვიდოდე, შენ რა გესაქმება?“ იოანემ მართლაც იცოცხლა იესოს მეორე მოსვლამდე.

შენ იმ „ჭეშმარიტებას“ მხოლოდ მაშინ შეგიძლია ხედავდე ან გესმოდეს, თუ გწამს ისტორიის განმეორებისა, და აგრეთვე იმისა, რომ ისტორია, რომელიც უნდა განმეორდეს, ამას ქვეყნის დასასრულს იქმს. ქვეყნის დასასრული არის ის ადგილი, სადაც იოანე იმყოფებოდა, როცა გამოცხადების წიგნი დაწერა. იოანეს სახარების უკანასკნელი წიგნი ეთანხმება დასაწყისისა და დასასრულის სხვა ხაზებს, რადგან იგი იოანეს იმ მოვლენათა ისტორიის ფარგლებში აყენებს, რომლებიც მეორე მოსვლას წინ უძღვის, სადაც იგი, იმათის წარმომადგენელი, რომელნიც საბოლოო გაფრთხილების უწყებას აცხადებენ, ამ უწყებას ეკლესიებს უგზავნის.

ადრეული ქრისტიანების დღეებში ქრისტე მეორედ მოვიდა. მისი პირველი მოსვლა ბეთლემში იყო, როდესაც იგი ჩვილად მოვიდა. მისი მეორე მოსვლა პატმოსის კუნძულზე იყო, როდესაც მან თავისი თავი დიდებით გამოუცხადა იოანე გამოცხადებულს, რომელიც „დაეცა მის ფეხებთან, ვითარცა მკვდარი“, როცა იგი იხილა. მაგრამ ქრისტემ განამტკიცა იგი, რათა აეტანა ეს ხილვა, და შემდეგ მისცა მას წერილად გადასაცემი უწყება აზიის ეკლესიებისადმი, რომელთა სახელებიც ყოველი ეკლესიისთვის ადმოწერა.

„სინათლე, რომელიც ქრისტემ თავისი მსახურის, წინასწარმეტყველის, მიმართ გამოავლინა, ჩვენთვის არის. მის გამოცხადებაში მოცემულია სამი ანგელოზის უწყებანი, აგრეთვე აღწერა იმ ანგელოზისა, რომელსაც უნდა ჩამოსულიყო ზეციდან დიდი ძალით და თავისი დიდებით გაენათებინა დედამიწა. მასში არის გაფრთხილებები იმ ბოროტების წინააღმდეგ, რომელიც უკანასკნელ დღეებში

იარსებებს, და მხეცის ნიშნის წინააღმდეგ. ჩვენ არა მხოლოდ უნდა წავიკითხოთ და გავიგოთ ეს უწყება, არამედ გაურკვევლობის გარეშე უნდა ვაუწყოთ იგი მთელ მსოფლიოს. იოანესთვის გამოცხადებული ამ საკითხების წარდგენით ჩვენ შევძლებთ ხალხის აღმკრას.“ Manuscript Releases, ტომი 19, 41.

იოანეს სახარების დასასრული, გამოცხადების პირველი სამი მუხლის მსგავსად, საკომუნიკაციო პროცესს განსაზღვრავს, როდესაც იოანეს წინასწარმეტყველურად ათავსებს მეორედ მოსვლის ისტორიაში. ამგვარად, იესოს პირველი „მეორედ მოსვლა“ (პატმოსი) გამოიყენება მისი უკანასკნელი „მეორედ მოსვლის“ საილუსტრაციოდ. ეს სრულყოფილად უკავშირდება სხვა ხაზებს, რომლებსაც განვიხილავთ, რადგან წარმოაჩენს იოანეს წუთისოფლის დასასრულს, პატმოსზე, სადაც იგი იღებს იესო ქრისტეს გამოცხადებას. რა შეიძლება ითქვას მათეს წიგნის დასასრულზე?

მაშინ თერთმეტი მოწაფე წავიდა გალილეაში, იმ მთაზე, სადაც იესოს დაენიშნა მათთვის. და როცა იხილეს იგი, თაყვანი სცეს მას; ხოლო ზოგიერთს ეჭვი შეეპარა. და მოვიდა იესო და უთხრა მათ, რაჟამს ამბობდა: მე მომეცა ყოველი ხელმწიფება ცაში და ქვეყანაზე. მაშ, წადით და მოწაფეებად აქციეთ ყველა ერი, ნათელ-სცემდით მათ მამისა და ძისა და სულისა წმიდისა სახელით; ასწავლიდით მათ დაცვას ყოველი იმისა, რაც მე გიბრძანეთ თქვენ; და აჰა, მე თქვენთანა ვარ მარადჟამს, ვიდრე ქვეყნის დასასრულამდე. ამინ. მათე 28:16–20.

ამ მონაკვეთში მთელი ძალაუფლება იესოს ეძლევა, და ეს, რასაკვირველია, მისი შემოქმედებითი ძალა იქნებოდა. შემდეგ კი იგი იძლევა მცნებას, რომ მოინათლონ მამის, ძისა და აგრეთვე სულიწმიდის სახელით, რომელიც დაბადების პირველ თავში წყლებზე მოძრაობდა, და იმ შვიდი სულის სახელითაც, რომლებიც ღვთის ტახტის წინაშე არიან. ეს მონაკვეთი მიუთითებს, რომ ქრისტიანებმა ზეციური სამეულის სამი პირი სამ განსხვავებულ არსებად უნდა აღიარონ. მათეს დასასრული ამ სტრიქონებს ისევე ამატებს, როგორც დანარჩენი ექვსი.

„ქრისტემ ნათლობა თავის სულიერ სამეფოში შესვლის ნიშნად დაადგინა. მან ეს იმ დადებით პირობად დააწესა, რომელსაც უნდა დაემორჩილოს ყველა, ვისაც სურს აღიარებულ იქნეს მამის, ძისა და სულიწმიდის ხელმწიფების ქვეშ მყოფად. ვიდრე ადამიანი ეკლესიაში სახლს ჰპოვებდეს, ვიდრე ღვთის სულიერი სამეფოს ზღურბლს გადალახავდეს, მან უნდა მიიღოს ღვთიური სახელის ბეჭედი: „უფალი სიმართლე ჩვენი.“ იერემია 23:6.

„ნათლობა არის სამყაროსგან უაღრესად საზეიმო განდგომა. ისინი, ვინც ინათლებიან მამის, ძის და სულიწმიდის სამგზის სახელით, თავიანთი ქრისტიანული ცხოვრების თვით შესასვლელშივე საჯაროდ აცხადებენ, რომ უარყვეს სატანის მსახურება და გახდნენ სამეფო ოჯახის წევრები, ზეციური მეუფის შვილები. მათ შეასრულეს ბრძანება: „გამოდით მათგან და გამოეყავით, ... და ნუ შეეხებით უწმინდურს.“ და მათზე აღსრულდება აღთქმა: „მე მიგიღებთ თქვენ და ვიქნები თქვენთვის მამა, და თქვენ იქნებით ჩემი ძენი და ასულნი, ამბობს უფალი ყოვლისმპყრობელი.“ 2 კორინთელთა 6:17, 18.

„როდესაც ქრისტიანები ნათლობის ამ საზეიმო წესს ემორჩილებიან, იგი აღრიცხავს იმ აღთქმას, რომელსაც ისინი დებენ, რათა მისადმი ერთგულნი იყვნენ. ეს აღთქმა მათი ერთგულების ფიციაა. ისინი ნათელ იღებენ მამისა და ძისა და სულიწმიდის სახელით. ამგვარად ისინი ზეცის სამ დიდ ძალასთან ერთიანდებიან. ისინი საკუთარ თავს ავალდებულებენ, უარყონ წუთისოფელი და დაიცვან ღვთის სამეფოს კანონები. ამიერიდან მათ უნდა იარონ სიცოცხლის განახლებაში. აღარ უნდა მისდიონ ადამიანთა გადმოცემებს. აღარ უნდა მისდიონ არაკეთილსინდისიერ მეთოდებს. მათ უნდა დაემორჩილონ ზეციური სამეფოს დადგენილებებს. მათ უნდა ეძიონ ღვთის პატივი. თუ თავიანთი აღთქმის ერთგულნი იქნებიან, მიეცემათ მადლი და ძალა, რომელიც მათ შეძლებინებს აღასრულონ ყოველი სიმართლე. „ხოლო რომელთა მიიღეს იგი, მათ მისცა ხელმწიფება ღვთის ძეებად გახდომისა, მათ, ვისაც სწამს მისი სახელი.““
ევანგელიზმი, 307.

იესო თავის სიტყვაში დასასრულს დასაბამით განგვიმარტავს, ვინაიდან იგი არის სიტყვა, და იგი არის ალფა და ომეგა.

ამ შვიდი ხაზის ერთად მოყვანა აშენებს მეტად დეტალურ სურათს ღმერთსა და ადამიანს შორის ურთიერთობის პროცესისა, ხოლო სხვა „ხაზებად“ წოდებული მოწმეები წარმოადგენენ და ამკვიდრებენ მრავალ სხვა კრიტიკულ და მნიშვნელოვან ჭეშმარიტებას. წინასწარმეტყველების შვიდი „ხაზი“, რომლებიც ალფასა და ომეგას განასახიერებს. მაგრამ რას ვიტყვით მალაქიის წიგნზე?

მალაქიას წიგნი ადვენტიზმში ორგული მღვდლების წინააღმდეგ მიმართული მკაცრი მხილებაა. იგი იწყება ქვეყნიერების დასასრულს ადვენტიზმში თაყვანისმცემელთა ორი კლასის იდენტიფიცირებით.

სასჯელთა სიტყვის ტვირთი უფლისა ისრაელისადმი მალაქიას მიერ. მე შეგიყვარეთ თქვენ, ამბობს უფალი. ხოლო თქვენ ამბობთ: რაში შეგიყვარე? განა ესავი იაკობის ძმა არ იყო? ამბობს უფალი; მაგრამ მე იაკობი შევიყვარე. მალაქია 1:1, 2.

მალაქია შემდგომში გვამცნობს, რომ სამყაროს აღსასრულს თაყვანისმცემელთა ეს ორი კლასი მღვდელთა ორი კლასია.

და ახლა, ო მღვდლებო, ეს მცნება თქვენთვის არის. თუ არ მოისმენთ და თუ გულთან არ მიიტანთ, რათა ჩემს სახელს დიდება მიაგოთ, ამბობს ცაბაოთ უფალი, მაშინ წყევლას მოვაგლენ თქვენზე და დავლოცვებ დაგიწყევლით კიდეც; დიახ, უკვე დაწყევლილი მაქვს ისინი, რადგან გულთან არ მიგაქვთ ეს. მალაქია 2:1, 2.

მალაქიის დასაწყისი ლაოდიკიურ და ფილადელფიურ უწყებას ორი კლასის მღვდლის მეშვეობით განასახიერებს. მღვდლებს ებრძანებათ, რომ „ისმინონ.“ იოანე წარმოადგენს იმ მღვდლებს, რომლებიც ისმენენ, ხოლო მღვდელი წარმოადგენს ღვთის აღთქმით რჩეულ ხალხს. ისინი უკვე დაწყევლილნი არიან და კვლავაც დაწყევლილნი იქნებიან, თუ არ „ისმენენ“ და თუ „არ იღებენ გულთან“ ან „არ ინებენ“ ამას.

თქვენც, როგორც ცოცხალი ქვეები, აღშენდებით სულიერ სახლად, წმიდა სამღვდელოებად, რათა შესწიროთ სულიერი მსხვერპლნი, იესო ქრისტეს მიერ ღვთისთვის სათნო. ამიტომაც წერილშიაც არის ნათქვამი: აჰა, ვდებ სიონში მთავარ ქვაკუთხედს, რჩეულსა და ძვირფასს; და ვინც მას ირწმუნებს, არ შერცხვება. ამიტომ თქვენთვის, რომელთაც გწამთ, იგი ძვირფასია; ხოლო ურჩთათვის — ქვა, რომელიც მშენებლებმა დაიწყეს, სწორედ იგი გახდა ქვაკუთხედის თავი, და დაბრკოლების ქვად და საცთურის კლდედ მათთვის, რომელნიც სიტყვაზე ბრკოლდებიან და ურჩნი არიან; რისთვისაცვე იყვნენ დადგენილნი. ხოლო თქვენ ხართ რჩეული მოდგმა, სამეფო სამღვდელოება, წმიდა ერი, გამორჩეული ხალხი, რათა გამოაცხადოთ ქებანი მისნი, რომელმაც გამოგიხმოთ სიბნელიდან თავის საკვირველ ნათელში; რომელნიც ოდესღაც ხალხი არ იყავით, ხოლო ახლა ღვთის ხალხი ხართ; რომელთაც წყალობა არ მიგელოთ, ხოლო ახლა წყალობა მიგიღიათ. 1 პეტრე 2:5-10.

მღვდლები არიან ღვთის რჩეული ხალხი, რომლებიც ტაძრის საძირკველში მდებარე „კუთხის ქვით“ გამოიცდებიან. კუთხის ქვა არის ის, რომლის მიხედვითაც საძირკვლის ყველა სხვა ქვა სწორად ეწყობა, და ამავე დროს, იგი არის ქვა, რომელიც მთელი ტაძრის სიმძიმეს იტვირთავს. მიღერის კუთხის ქვა იყო ლევანთა წიგნის ოცდაექვსე თავში მოხსენიებული „შვიდი დრო“. კუთხის ქვა, ანუ ქვა, რომელიც მშენებლებმა დაიწყეს, არის ტაძრის აშენების ჭეშმარიტი ამბავი, რომელიც წინასწარმეტყველების სულის წერილებში მეტად კონკრეტულად არის აღწერილი. პირველი უარყოფილი ქვის შესახებ ერთი გარემოება ის არის, რომ უარყოფის შემდეგ იგი გვერდზე გადადეს, და იმ დროიდან მოყოლებული ტაძრის მშენებლები რეგულარულად წაბორძიკდებოდნენ კუთხის ქვაზე, რომელიც მათ სამუშაო ადგილზე იყო გადადებული. იგი იყო დაბრკოლების ქვა.

მალაქიაში ღმერთი ამცნობს ბოროტ მღვდლებს, რომელნიც აგრეთვე ცნობილნი არიან როგორც უგუნური ლაოდნიკიელი ქალწულები, რომ აპირებს და უკვე „დასწყევლა“ ისინი. იგი სწყევლის მათ, რადგან არ „ისმენენ“ და „გულზე არ იდებენ“ ელიას უწყებას. ელიას უწყება მამათა გულებს შვილებისაკენ და შვილების გულებს მამებისაკენ მოაქცევს. მათი გულების მოქცევა ნიშნავს მამებისა და შვილების შესახებ ელიას უწყების მოსმენას, რაც პირველისა და უკანასკნელის პრინციპია. პირველისა და უკანასკნელის უწყების მოსმენა საკმარისი არ არის; იგი გულზე უნდა დაიდოს. ელიას უწყების მიღება ნიშნავს მის გულზე დადებას. თუ მღვდელი ამ პრინციპს არ მოისმენს, იგი დაწყევლილი იქნება.

მათ წევლა თავადვე მოიწიეს, როცა 1863 წელს დაიწყეს იმ ყველაზე პირველი საფუძვლოვანი ჭეშმარიტების უარყოფის პროცესი, რომელიც მიღერმა აღმოაჩინა, და ამ უარყოფის გაგრძელების გარდა დღემდე არაფერი გაუკეთებიათ. მაგრამ მიუხედავად იმისა, რომ პროგრესული წევლა 1863 წელს დაიწყო (რადგან ისინი უკვე დაწყევლილნი არიან), ის წევლა, რომელიც მომავალ დროშია გამოთქმული, ხდება მაშინ, როცა უფლის პირიდან ამოინთხევია კვირადღის კანონის დროს. მალაქიის დასაწყისი ასახავს დასასრულს, რადგან დასასრული წარმოადგენს უკანასკნელ გაფრთხილებას, რომელიც მიეცემა ბრძენ და უგუნურ მღვდლებს. მალაქიაში ბრძენი

და უგუნური წარმოდგენილნი არიან ესავად და იაკობად. უფროსი ძმა წარმოდგენს ალექსანდრე პირმშობის უფლების მეშვეობით, როგორც პირმშო, უმცროსი ძმასთან დაპირისპირებით. უფროსი არის პირველი, ხოლო უმცროსი — უკანასკნელი.

მალაქიაში ესავიც და იაკობიც ლაოდიკიელი ადვენტისტები არიან, მაგრამ უკანასკნელმა საბოლოოდ მოისმინა უფლის „ხმა“, მოინანიდა და სახელი შეეცვალა ისრაელად. უფროსმა, პირველმა, არ ისმინა. იაკობმა უფლის ხმა იმ დამეს მოისმინა, როდესაც დაესიზმრა და იხილა კიბეზე აღმავალი და ჩამომავალი ანგელოზები, რაც ქრისტეს წარმოდგენს. იაკობი წარმოდგენს წუთისოფლის აღსასრულის ჟამს მცხოვრებ ლაოდიკიელ ადვენტისტებს, რომლებიც ლაოდიკიელთაგან ფილადელფიელებად მოიქცევიან, როდესაც გამოცხადების პირველი თავის პირველი სამი მუხლის გამოცდილებას მიიღებენ, როგორც ეს იოანესა და იაკობის კიბის სიზმარშია ნაჩვენები აღმავალი და ჩამომავალი ანგელოზებით. ეს გამოცდილება აღნიშნავს იაკობის ისრაელად, ფილადელფიელად, მოქცევის დასაწყისს. იაკობის მოქცევის ამბის დასასრულია ის დრო, როცა იგი ქრისტეს შეერკინება ფენუელში. ამგვარად, იაკობის პირმშობის ამბავი იწყება გამოცხადების პირველი თავის პირველ სამ მუხლში, როდესაც საბოლოო გამაფრთხილებელი უწყების ახსნა-გახსნა მიმდინარეობს, და სრულდება შვიდი უკანასკნელი წყლულის დროს, გასაჭირის ჟამში.

დასაწყისებისა და დასასრულების ოთხივე წყება, „სტრიქონი სტრიქონზე“, მოწმობს იესო ქრისტეს გამოცხადების უწყების შესახებ. საკითხავი ის არის, მოისმენენ თუ არა უგუნური მღვდლები, თუ არ მოისმენენ.

ნეტარია იგი, ვინც კითხულობს, და ისინი, ვინც ისმენენ ამ წინასწარმეტყველების სიტყვებს და იცავენ მასში დაწერილს, რადგან ჟამი ახლოს არის. გამოცხადება 1:3.

ბრძენი მღვდლები, რომელნიც ისმენენ, რას ეუბნება სული ეკლესიებს, ისმენენ ელიას უწყებას. მილერი იყო ელია, და ზოგმა მოისმინა, ხოლო სხვებმა უარყვეს.

ათასები მიიყვანეს იქამდე, რომ მიეღოთ უილიამ მილერის მიერ ქადაგებული ჭეშმარიტება, და აღდგნენ ღვთის მსახურნი ელიას სულითა და ძალით, რათა ეუწყებინათ ეს უწყება. იოანეს მსგავსად, იესოს წინამორბედისა, ამ საზეიმო უწყების მქადაგებელნი თავს ვალდებულად გრძნობდნენ, რომ დაედოთ ცული ხის ფესვთან და მოეწოდებინათ ადამიანთათვის, გამოეღოთ სინანულის შესაფერი ნაყოფი. მათი დამოწმება მიზნად ისახავდა ეკლესიების გამოღვიძლებას, მათზე ძლიერ ზემოქმედებას და მათი ნამდვილი ხასიათის გამოცხადებას. და როცა გაისმა ეს საზეიმო გაფრთხილება, რომ გაქცეოდნენ მომავალ რისხვას, მრავალმა, ვინც ეკლესიებს იყო შეერთებული, მიიღო მკურნალი უწყება; მათ დაინახეს თავიანთი განდგომილებანი და სინანულის მწარე ცრემლებითა და სულის ღრმა ტანჯვით თავი დაიმდაბლეს ღვთის წინაშე. და როდესაც ღვთის სული მათზე განისვენა, ისინიც შეუდგნენ ძახილის გახმოვანებას: „გემინოდეთ ღვთისა და დიდება მიეცით მას, რადგან დადგა მისი სამსჯავროს ჟამი.“ ადრეული წერილები, 233.

მილერი წარმოდგენილი იყო როგორც ელიას, ასევე იოანე ნათლისმცემლის მიერ, რადგან იოანე ნათლისმცემელმა მოამზადა გზა ქრისტეს პირველი მოსვლისათვის,

ხოლო მილერმა მოამზადა გზა ქრისტესათვის, რათა 1844 წლის 22 ოქტომბერს ზეციური საწმიდარის უწმიდეს ადგილას შესულიყო. მაღაქია პირდაპირ აიგივებს იოანესა და მილერის საქმეს.

აჰა, მე მოვავლენ ჩემს მაცნეს, და იგი გზას გამიმზადებს ჩემს წინაშე; და უფალი, რომელსაც ეძიებთ, უეცრად მოვა თავის ტაძარში, აღთქმის მაცნე, რომელიც გნებავთ: აჰა, მოვა იგი, ამბობს ცაბაოთ უფალი. მაგრამ ვინ დაითმენს მისი მოსვლის დღეს? და ვინ დადგება, როცა იგი გამოჩნდება? რადგან იგი არის როგორც გამომდნობლის ცეცხლი და როგორც მრეცხავთა საპონი; და დაჯდება იგი როგორც ვერცხლის გამომდნობი და განმწმენდელი; და განწმენდს ლევის ძეთ, და გამოახურებს მათ როგორც ოქროსა და ვერცხლს, რათა უფალს სიმართლით შესწირონ შესაწირავი. მაშინ სასურველი იქნება უფლისათვის იუდას და იერუსალიმის შესაწირავი, როგორც ძველ დღეებში და როგორც უწინდელ წლებში. და მოვალ თქვენთან სამსჯავროდ; და ვიქნები სწრაფი მოწმე ჯადოქართა წინააღმდეგ, და მრუშთა წინააღმდეგ, და ცრუმფიცებელთა წინააღმდეგ, და მათ წინააღმდეგ, რომელნიც ქირით დაქირავებულს გასამრჯელოში ჩაგრავენ, ქვრივსა და ობოლს, და ხიზანს სამართალს უმრუდებენ, და არ ეშინიათ ჩემი, ამბობს ცაბაოთ უფალი. რადგან მე ვარ უფალი, არ ვიცვლები; ამიტომ თქვენ, იაკობის ძეწო, არ მოსპობილხართ. მაღაქია 3:1-6.

თავისი ისტორიისთვის როგორც „მცველი“, მილერის საქმე ტაძრის საფუძვლების აღმართვას წარმოადგენდა. მისი საწყისი მსახურება უნდა იყოს ისეთი საქმის ილუსტრაცია, რომელიც ტაძრის დასრულებას წარმოადგენს. ეს საბოლოო საქმე მოითხოვს სხვა მცველს, რათა საყვირს გარკვეული ხმა მისცეს. მილერმა და პირველი ანგელოზის უწყებამ სასამართლოს გახსნა გამოაცხადეს, ხოლო მცველი, რომელსაც მილერი ადვენტიზმის დასასრულს განასახიერებს, სასამართლოს დახურვას გამოაცხადებს.

მაღაქიაში უფალი ჰპირდება, რომ მოიტანს მსჯავრს „ჯადოქრების წინააღმდეგ, მრუშთა წინააღმდეგ, ცრუ მოფიცართა წინააღმდეგ, მათ წინააღმდეგ, რომელნიც ქირის მუშაკს გასამრჯელოში ავიწროებენ, ქვრივსა და ობოლს, და უცხოის მის სამართალს არიდებენ, და ჩემი არ ეშინიათ.“ აქ იგულისხმებიან ისინი, რომელთაც არ „ეშინიათ“ „ლაშქართა უფლისა.“ უილიამ მილერი არის პირველი ანგელოზის მაცნე, რომელიც ადამიანებს მოუწოდებს, რომ „ეშინოდეთ ღმერთისა.“ საფუძვლების უარყოფა ნიშნავს ღვთის შიშის უარყოფას.

რადგან, აჰა, მოდის დღე, რომელიც ქურასავით დაიწვება; და ყველა ამპარტავანი, დიახ, და ყველა, ვინც ბოროტებას სჩადის, ნამჯა იქნება; და მომავალი დღე შთანთქავს მათ, ამბობს ცაბაოთ უფალი, ისე, რომ არც ფესვს დაუტოვებს მათ და არც რტოს. ხოლო თქვენთვის, რომელნიც ჩემს სახელს შიშით ეკიდებით, ამოვა სიმართლის მზე კურნებით თავის ფრთებში; და გამოხვალთ და საძოვრად გამოზრდილ ხბოებივით გაიზრდებით. და ფეხქვეშ გათელავთ ბოროტებს; რადგან ისინი ფერფლი იქნებიან თქვენი ფეხთა ტერფქვეშ იმ დღეს, როცა ამას მოვიმოქმედებ, ამბობს ცაბაოთ უფალი. გახსოვდეთ მოსეს, ჩემი მსახურის, რჯული, რომელიც ვუბრძანე მას ხორებში მთელი ისრაელისათვის, წესდებებითა და

სამართალით. აჰა, მე მოგივლენთ თქვენ ელია წინასწარმეტყველს უფლის დიდი და საშინელი დღის დადგომამდე; და იგი მიაქცევს მამათა გულს შვილებისაკენ და შვილთა გულს — მათი მამებისაკენ, რათა არ მოვიდეს და წყევლით არ დაგვრა ქვეყანას. მალაქია 4:1–6.

- ბიბლიის დასაწყისი (დაბადება) და ბიბლიის დასასრული (გამოცხადება).
- ძველი აღთქმის დასაწყისი (დაბადება) და ძველი აღთქმის დასასრული (მალაქია).
- ახალი აღთქმის დასაწყისი (მათე) და ახალი აღთქმის დასასრული (კიდევ ერთხელ, გამოცხადება).
- იოანეს მოწმობის დასაწყისი (იოანეს სახარება) და იოანეს მოწმობის დასასრული (კვლავ გამოცხადება).
- მალაქიას დასაწყისი და მალაქიას დასასრული.
- მათეს სახარების დასაწყისი და მათეს სახარების დასასრული.
- იოანეს სახარების დასაწყისი და იოანეს სახარების დასასრული.
- ოთხი სახარების დასაწყისი და ოთხი სახარების დასასრული.

როდესაც ვაშორებთ იმ წინასწარმეტყველურ დასაწყისებსა თუ დასასრულებს, რომლებიც ერთზე მეტჯერ არის მოხსენიებული, მივიღებთ რვა წინასწარმეტყველურ ხაზს, რომლებიც უნდა შეიკრიბოს და გამოცხადების პირველი სამი მუხლის ქვეშ განთავსდეს. ხოლო რაც შეეხება დაბადების დასასრულს?

დაბადების წიგნის ორმოცდამეათე თავი იოსების სიკვდილით მთავრდება.

მამ, იოსები მოკვდა ას ათი წლისა; და ბალზამით შეამზადეს იგი, და ჩაასვენეს კუბოში ეგვიპტეში. დაბადება 50:26.

ორმოცდამერვე თავი იაკობის სიკვდილს აღნიშნავს. ის გარემოება, რომ ორმოცდამერვე თავში პირველად იაკობის სიკვდილია წარმოდგენილი, ხოლო ორმოცდამეათე თავის დასკვნით მუხლებში — იოსების სიკვდილი, დაბადების ბოლო სამ თავზე აღფასა და ომეგის ბეჭედს ადებს, როგორც დაბადების წიგნის დასასრულს.

ეს ორი სიკვდილი გამოიყენება სიმბოლოებად ისრაელის ეგვიპტეში ტყვეობის დასაწყისა და დასასრულისა. დასაწყისში იაკობის სხეული უკან მიაქვთ, რათა დაიმარხოთ თავის მამებთან, ხოლო როდესაც მოსე გამოდის ეგვიპტიდან, მას იოსების სხეული გამოაქვს, რათა დაიმარხოთ თავისი მამების სამარხში.

და მოსემ თან წაიღო იოსების ძვლები, რადგან მას მკაცრი ფიცით დაეფიცებინა ისრაელის ძენი და ეთქვა: ღმერთი უთუოდ მოგხედავთ თქვენ, და ჩემი ძვლები აქედან თქვენთან ერთად აიტანეთ. გამოსვლა 13:19.

დაბადების წიგნის დასასრული ბოლო სამ თავს მოიცავს. ორმოცდამერვე თავში იაკობი (ისრაელი) თავის თორმეტ ვაჟს კურთხევებს წარმოთქვამს, რომლებიც პირდაპირაა განსაზღვრული, როგორც წინასწარმეტყველებები იმისა, რაც იმ თორმეტ ტომს საგამომძიებლო სამსჯავროს „უკანასკნელ დღეებში“ შეემთხვევა.

და იაკობმა მოუწოდა თავის ძეებს და უთხრა: შეიკრიბეთ, რათა გაუწყოთ, რაც შეგემთხვევათ უკანასკნელ დღეებში. შეიკრიბეთ და ისმინეთ, იაკობის ძენო, და უგდეთ ყური ისრაელს, თქვენს მამას. დაბადება 49:1, 2.

გამომძიებელი სამსჯავროს „უკანასკნელ დღეებში“ უფალი ჰპირდება შეკრიბოს თავისი თორმეტი ძე, რომლებიც გამოცხადების წიგნში ას ორმოცდაოთხი ათასით არიან წარმოდგენილნი. ესენი არიან ისინი, ვისაც იოანე გამოცხადების წიგნში წარმოგვიდგენს. ისინი იკრიბებიან იაკობისგან მომდინარე მოწოდებით, მათი დასაბამიერი ისტორიიდან მომდინარე მოწოდებით, რომლის შესახებაც ეუბნებიან, რომ „ისმინონ“ და „ყურად იღონ“. უკანასკნელ დღეებში ისინი, ვინც იაკობის ძეებით არიან განსახიერებულნი, „ისმენენ“ უწყებას და „ყურად იღებენ“, ანუ, როგორც იოანე ამბობს, „იცავენ“ მასში დაწერილ იმას. ეს არის მამისგან შვილებისადმი მიმართული მოწოდება; ეს არის ელიას უწყება. მოწოდებულნი იწოდებიან „იაკობის ძეებად“ და ასევე უნდა „ყურად იღებდნენ ისრაელს“, თავიანთ მამას.

ესავი და იაკობი მაღაქიაში წარმოადგენენ ბრძენ და უგუნურ ქალწულებს. მოწოდება მოდის მათი მამისგან — იაკობისგან და მათი მამისგან — ისრაელისგან, რაც მიუთითებს, რომ როდესაც უკანასკნელი მოწოდება გაისმის, ყოველი ადამიანი ლაოდიკიელი ადვენტისტია, და არჩევანი მათივე ხელშია მიცემული: იყვნენ იაკობის, მატყუარას, ძე, თუ ისრაელის, ძლევის მომპოვებლისა. რაც მათ არჩევანის გაკეთების შესაძლებლობას აძლევს, არის შემოქმედებითი ძალა, რომელიც ამ უწყებაშია. თუ უწყება იკითხება, ისმინება და დაცულია, მაშინ იმავე შემოქმედებითი ძალის მეშვეობით, რომელმაც ყოველი არსი არსებობაში მოიყვანა, ისინი შეიცვლებიან და ისრაელის პედ იქცევიან. მოსმენაზე უარის თქმა ნიშნავს იაკობის, მატყუარას, გამოცდილების შენარჩუნებას.

იაკობის მიერ მოწოდებული შეკრების ხმა, რომელიც აგრეთვე არის იმ გზავნილის შეკრების ხმა, რომელიც გამოცხადებაში იხსენება, მნიშვნელოვანი სიმბოლოა გასაგებად. ლევიათა ოცდამეექვსეში მოხსენიებული „შვიდგზის“ გვასწავლის, რომ შეკრება არ არსებობს, თუ მანამდე გაფანტვა არ მომხდარა. ას ორმოცდაოთხი ათასი არიან ისინი, რომლებიც მოწოდებამდე წინასწარ იყვნენ გაფანტულნი. ეს ჭეშმარიტება ბიბლიაში განმეორებით არის აღნიშნული.

ისმინეთ უფლის სიტყვა, ო ერებო, და გამოაცხადეთ იგი შორეულ კუნძულებში, და თქვით: ვინც ისრაელი გაფანტა, იგი კვლავ შეკრებს მას და დაიცავს, როგორც მწყემსი თავის ფარას. იერემია 31:10.

პაქტი, რომელიც განახლდება ას ორმოცდაოთხი ათასთან, მოიცავს აღთქმას, რომ ღმერთი თავის რჯულს ჩვენს გულებზე დაწერს. მაგრამ ისინი, ვისთვისაც უფალი ამ შემოქმედებით საქმეს აღასრულებს, წინასწარ უკვე გაფანტულნი იყვნენ.

და კვლავ მოვიდა ჩემთან უფლის სიტყვა და მითხრა: კაცის ძეო, შენი ძმები, დიახ, შენი ძმები, შენი ნათესაობის კაცნი და ისრაელის მთელი სახლი სრულად — ისინი არიან ისინი, ვისზედაც იერუსალიმის მკვიდრნი ამბობდნენ: „შორს წადით უფლისგან; ეს ქვეყანა ჩვენ მოგვცა სამკვიდროდ.“ ამიტომ თქვი: ასე ამბობს უფალი

ღმერთი: თუმცა მე შორს განვდევნე ისინი წარმართთა შორის და თუმცა გავფანტე ისინი ქვეყნებში, მაინც ვიქნები მათთვის როგორც მცირე საწმიდარი იმ ქვეყნებში, სადაც მივლენ. ამიტომ თქვი: ასე ამბობს უფალი ღმერთი: მე შეგვრებთ ხალხებიდან და შეგაგროვებთ ქვეყნებიდან, სადაც გაფანტულნი იყავით, და მოგვცემთ ისრაელის ქვეყანას. და მივლენ იქ, და მოაშორებენ იქიდან მის ყოველივე სისამაგლეს და ყოველივე სიბილწეს. და მივცემ მათ ერთ გულს და ახალ სულს ჩავდებ თქვენში; და ამოვიღებ მათ ხორციდან ქვის გულს და მივცემ მათ ხორცის გულს. ეზეკიელი 11:14–19.

„გაფანტვასთან“ დაკავშირებით ას ორმოცდაოთხი ათასის შეკრების შესახებ კიდევ მეტია სათქმელი, მაგრამ პირველად საჭიროა ერთად მოვიყვანოთ იმ ალფასა და ომეგას ხელწერის განხილვა, რომელსაც ჩვენ ამ ცხრა მითითებაში განვიხილავთ.

დაბადების წიგნის უკანასკნელ სამ თავში წარმოდგენილია ორი კლასი: ურჩთა კლასი და ბრძენთა კლასი. ორივე კლასი ისმენს ხმას, რომელიც ამბობს: ეს არის გზა, იარეთ მასში; მაგრამ ერთმა კლასმა უარი თქვა საყვირის ხმის მოსმენაზე და ძველ ბილიკებში სიარულზე. დაბადების წიგნის ორმოცდარვიდან ორმოცდამეათე თავების ურჩთა კლასი წარმოდგენილია მეცამეტე ტომით.

ძველი ისრაელის დასაწყისში იყო ცამეტი ტომი, და თანამედროვე ისრაელის დასაწყისში იყო ცამეტი მოწაფე. ის ერთი მოწაფე, რომელიც დანარჩენი თორმეტი მოწაფისგან არის გამორჩეული (როგორც ეფრემი იყო გამორჩეული სხვა ტომებისგან), ორივე აჯანყების სიმბოლოა. და უაიტი იუდას პირდაპირ უწოდებს უგუნურ ქალწულს.

„ყოველთვის იყვნენ და ყოველთვის იქნებიან ღვარძლი ხორბალს შორის, უგუნური ქალწულები გონიერებთან ერთად, ისინი, რომელთაც თავიანთ ჭურჭელში ზეთი არა აქვთ, თავიანთ სანთლებთან ერთად. მიწაზე ქრისტეს მიერ დაარსებულ ეკლესიაში იყო ერთი ვერცხლისმოყვარე იუდა, და ეკლესიაში მისი ისტორიის ყოველ ეტაპზე იქნებიან იუდეები.“ *Signs of the Times*, October 23, 1879.

იუდა ისკარიოტელი უგუნური ქალწული იყო; იგი ღვარძლი იყო და, თუ უგუნური ქალწული იყო, მაშასადამე, ლაოდისკიელიც იყო.

ეკლესიის მდგომარეობა, რომელიც უგუნურ ქალწულთა მიერ არის წარმოდგენილი, აგრეთვე ლაოდისკის მდგომარეობადაც არის მოხსენიებული.“ *Review and Herald*, August 19, 1890.

იოსების ორმა ძემ ორივემ მიიღო იაკობის კურთხევა დაბადების წიგნის ორმოცდამერვე თავში, და მას შემდეგ ისინი „ნახევარ ტომებად“ იწოდებიან. ნახევარი ტომები იყვნენ თუ არა, ისინი მაინც ტომები იყვნენ. იუდა ისკარიოტელი ჩანაცვლდა მათიათიით, რათა შეევსო მეთორმეტე ადგილი, რომელიც ადრე იუდა ისკარიოტელს ეკავა. იუდა მოწაფე იყო, და ამ თვალსაზრისით — ძველი ისრაელის დასასრულს ცამეტი მოწაფე იყო, ისევე როგორც დასაწყისში ცამეტი ტომი იყო.

იოსების ძე ეფრემი (მეცამეტე ტომი) აჯანყების სიმბოლოდ იქცა, როდესაც ჩრდილოეთის ათი ტომი იერობოამის მხარდასაჭერად შემოიკრიბა და სამეფო დაყო ჩრდილოეთის ათ ტომად და სამხრეთის ორ ტომად. რატომ განვსაზღვრავ ეფრემს, იოსების ძეს, აჯანყების სიმბოლოდ და არა მის ძმას, მანასეს? ეფრემთან დაკავშირებული აჯანყება იწყება ორმოცდამერვე თავში, ვიდრე იაკობი თავის თორმეტ ძეს აკურთხებდეს. ორმოცდამერვე თავში იაკობი პირველად იოსების ორ ძეს აკურთხებს. რადგან მანასე პირმშო იყო, იოსები მოელის, რომ მისი ძეების პირველი კურთხევა მანასეზე უნდა გადავიდეს, და იოსები უჯანყდება იაკობს, როდესაც იგი ეფრემს ირჩევს.

ეფრემის დასაწყისი, როგორც ღვთის რჩეულთა წარმომადგენლისა, ატარებს ამბოხების მოწმობას, ხოლო ეფრემის დასასრული არის ლევიათა წიგნის ოცდამეექვსე თავში მოხსენიებული „შვიდგზისი“ გაფანტვა ძვ. წ. 723 წლიდან 1798 წლამდე. ძვ. წ. 723 წელს ჩრდილოეთის ათმა ტომმა, ეფრემის სამეფომ (რომელსაც ისრაელადაც იცნობენ), როგორც ბიბლიური წინასწარმეტყველების სამეფომ, მომაკვდინებელი ჭრილობა მიიღო. იმ მომაკვდინებელმა ჭრილობამ დასაბამი მისცა დროის წინასწარმეტყველებას, რომელიც დასრულდა 1798 წელს, როდესაც პაპის ძალაუფლებამ და მისმა სამეფომ მომაკვდინებელი ჭრილობა მიიღეს. 1798 წელს პაპის ძალაუფლებისთვის მიყენებული მომაკვდინებელი ჭრილობა წარმოადგენს ბაბილონის საბოლოო დაცემის ტიპს, როდესაც ჩრდილოეთის მეფე დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოცდამეხუთე მუხლში „მივა თავის აღსასრულამდე, და არავინ ეყოლება შემწედ“. უკანასკნელ დღეებში ბაბილონის ამბოხება და დაცემა წინასწარ იყო ნასახოვანი 1798 წელს პაპის ძალაუფლების ამბოხებითა და დაცემით, რაც, თავის მხრივ, ნასახოვანი იყო ძვ. წ. 723 წელს ეფრემის (ისრაელის) სამეფოს ამბოხებითა და დაცემით, ხოლო ეს კი ნასახოვანი იყო იოსების ამბოხებით მამის წინასწარმეტყველური შთაგონების წინააღმდეგ, როგორც ეს დაბადების წიგნის დასასრულშია ნაჩვენები.

ამბოხება, რომლის სიმბოლოსაც ეფრემი წარმოადგენს, დაიწყო მისი მამის (იოსების) ამბოხებით თავისი მამის (იაკობის) წინააღმდეგ. საბოლოოდ იგი მიჰყავს ჩრდილოეთის ათი ტომის ამბოხებამდე, რაც, თავის მხრივ, მიჰყავს ლევიათა ოცდამეექვსე თავში „შვიდ ჟამად“ წარმოდგენილ „გაფანტვამდე“. დროის ის პერიოდი, რომლის განმავლობაშიც ჩრდილოეთის სამეფო გაფანტული იყო, ორ მონაკვეთად იყოფა: ერთი, რომელიც 538 წელს სრულდება, და მომდევნო, რომელიც 1798 წელს სრულდება; და ყოველივე ეს მიუთითებს იმ უწყებაზე, რომელიც გამოცხადების წიგნში გამოსაცდელი ვადის დახურვამდე ცოტა ხნით ადრე იხსნება. ეს უწყება ბაბილონის საბოლოო დაცემას ამოიცნობს. ეფრემის წინასწარმეტყველური ისტორიის ყოველ ეტაპზე ამბოხება აღინიშნება, ისევე როგორც მეცამეტე მოწაფის, იუდა ისკარიოტელის, ამბოხება. ეს არის ორი მოწმიდან ორი, რომლებიც რიცხვ ცამეტს ამბოხების სიმბოლოდ წარმოაჩენენ. მაგრამ ვერცერთი ამ წმიდა ჭეშმარიტებათაგანი ვერ იქნება შეცნობილი, თუ ადამიანი არ დგას ადვენტიზმის იმ საფუძვლებზე, რომლებიც დაფუძნდა პირველ ჭეშმარიტებაზე, რომელიც მილერმა აღმოაჩინა, და პირველ ჭეშმარიტებაზე, რომელიც ადვენტიზმმა უკუაგდო.

დაბადების წიგნის დასასრული ეთანხმება ყველა იმ სხვა ხაზს, რომელთაც ჩვენ განვიხილავდით. შეჯამებით:

დასაბამში ზეციური სამეული — მამა, ძე და სულიწმიდა — შეესწრო ცათა და მიწის შექმნას, რომელიც აღასრულა ძემ, რომელიც ასევე არის სიტყვა. სიტყვა გახდა მამისგან კაცობრიობასთან ურთიერთობის არხი, და სიტყვა არის ერთადერთი გზა, რომლითაც კაცობრიობას შეუძლია მამასთან ურთიერთობა. მამის უწყება ძემ გადასცა ანგელოზ გაბრიელს, რომელმაც შეცვალა ლუციფერი (სინათლის მატარებელი) მას შემდეგ, რაც ლუციფერმა ზეცაში იამბოხა. გაბრიელი იღებს სინათლეს, ანუ უწყებას, და გადასცემს მას წინასწარმეტყველს, რომელიც არის წმიდა შექმნილი არსება, დანიშნული იმისათვის, რომ უწყება მამისაგან დაცემულ შექმნილ ოჯახს გადასცეს. წინასწარმეტყველისთვის მიცემული უწყება იწერება და შემდეგ გადაეცემა კაცობრიობას. ურთიერთობის ამ პროცესის ყოველ საფეხურზე უწყება წმიდაა, და ამ მიზეზით წინასწარმეტყველებიც, რომლებიც დაცემული ადამიანები არიან, წმიდანი უნდა იყვნენ. იმ მომენტში, როდესაც წმიდა უწყება დაცემული კაცობრიობის ხელში გადადის, კაცობრიობას აქვს იმის შესაძლებლობა, რომ წმიდა უწყებას გაუწმიდურებელი ხელებით მოეპყრას. ამგვარად, წმიდა უწყების სინათლე წარმოშობს როგორც სინათლეს, ისე სიბნელეს. როდესაც უწყებას დაცემული ადამიანის ოჯახის წევრები იღებენ, იგი შეიცავს იმავე შემოქმედებით ძალას, რომელმაც შექმნა ყოველივე, და ეს არის ძალა, რომელიც ამართლებს იმ არსებას. ურთიერთობის პროცესის დასაწყისი წარმოაჩენს ურთიერთობის პროცესის დასასრულს. ამიტომ, თუ უწყება ისმის, იკითხება და ინახება, უწყება ხელახლა ქმნის დაცემულ კაცობრიობას მის ხატად.

ნეტარია ის, ვინც კითხულობს, და ისინი, ვინც ისმენენ ამ წინასწარმეტყველების სიტყვებს და იცავენ მასში დაწერილს, რადგან ჟამი ახლოა. გამოცხადება 1:3.

იოანე განასახიერებს დაცემულ კაცობრიობას საგამომძიებლო სამსჯავროს „უკანასკნელ დღეებში“, რომელნიც მათ უკან ხმას ისმენენ და ბრუნდებიან, რათა მიიღონ უწყება, რომელსაც წარსულისკენ მიჰყავს. ისინი, ვინც იღებენ ამ უწყებას და მას თავიანთი ცხოვრების ნაწილად კი არა, არამედ მხოლოდ და მთლიანად თავიანთ ცხოვრებად აქცევენ, იქვე და მაშინვე მართლდებიან. გამართლება ნიშნავს წმიდადქმნას. როდესაც ისინი, ვინც კითხულობენ და ისმენენ მამისგან გამოგზავნილ უწყებას, იღებენ ამ უწყებას და წმიდად იქმნებიან, ეს ხდება უწყების შინაგანი შემოქმედებითი ძალით. ეს შემოქმედებითი ძალა ასრულებს ადამიანთა გამართლების საქმეს, როდესაც ადამიანები სწამებენ, როგორც აბრაამს სწამდა. უწყება ასწავლის მათ, რომ მობრუნდნენ და მოუსმინონ უკან მყოფ ხმას, რომელსაც ძველ ბილიკებამდე მიჰყავს, და ესენი არიან საფუძვლოვანი ჭეშმარიტებები. უწყება უძღვება მათ ყოველ ჭეშმარიტებაში და, როდესაც ისინი ძველ ბილიკებზე დადიან, ისინი გამართლებულთა გზაზე დადიან.

ხოლო მართალთა ბილიკი ნათელივით ბრწყინავს, რომელიც უფრო და უფრო ანათებს სრულ დღემდე. ბოროტთა გზა კი სიბნელესავითაა: არ იციან, რაზე წაბორძიკდებიან. შვილო ჩემო, ყური უგდე ჩემს სიტყვებს; ყური მიუპყარ ჩემს

ნათქვამს. ნუ განშორდებიან ისინი შენს თვალებს; დაიმარხე ისინი შენი გულის სიღრმეში. რადგან ისინი სიცოცხლეა მათთვის, ვინც პოულობს მათ, და კურნებაა მთელი მათი ხორცისთვის. მთელი სიფრთხილით დაიცავი შენი გული, რადგან მისგან არის სიცოცხლის წყაროები. მოიშორე შენგან უკუღმართი პირი და ბოროტი ბაგენი განარიდე შენგან. შენმა თვალებმა პირდაპირ იხედონ და შენმა წამწამებმა სწორად იყურონ შენს წინ. განიკითხე გზა შენი ფეხებისა და ყველა შენი გზა განმტკიცებული იქნება. ნუ გადაუხვევ მარჯვნივ და ნუ გადაუხვევ მარცხნივ; განარიდე შენი ფეხი ბოროტებას. იგავები 4:18–27.

ვინც გადამცემული უწყებით არიან გამართლებულნი, დადიან იმ გზაზე, რომელიც განუწყვეტლივ მზარდ ნათელს წარმოადგენს; მაგრამ სწორედ ეს ნათელი ბოროტთა გზას შესაბამისად უფრო ბნელს ხდის. ნათელი ბნელისაგან გამოყოფს. შემოქმედებითი ძალა, რომელმაც დასაბამში ბრძანა, რომ ყოფილიყო ნათელი, კაცობრიობაზე დასასრულს იმავე ზემოქმედებას ახდენს, რაც ნათელმა მოახდინა დასაბამში. ის ჯგუფი, რომელიც უარს ამბობს მოისმინოს უკან მდებარე ხმა და ამიტომ ირჩევს დაბნელებულ გზაზე სიარულს, მის სიტყვაზე „წაბოროდიკდება“, ვინაიდან ისინი საძირკვლის ქვაზე, ძველ, გამოცდილ ქვაზე წაბოროდიკდებიან. ხმა არის ალფა და ომეგა, და როდესაც გამართლებულნი ისმენენ იმ სიტყვებს და თავიანთ გულებს იმ სიტყვებისკენ მიდრეკენ, ისინი იმ სიტყვებს თავიანთი გულის შუაგულში ინახავენ, რადგან ალფა და ომეგა მათ გულებს მამებისკენ (წარსულისკენ) მოაქცევს, ხოლო მამათა გულები დასასრულისკენ მიუთითებენ.

მართალთა გზა სიმართლეა; შენ, ყოვლად მართალო, მართალთა სავალს ასწორებ. დიახ, შენი სამართალთა გზაზე, უფალო, გელოდეთ ჩვენ; ჩვენი სულის სურვილი შენს სახელსა და შენს სახსენებელს არის. ჩემი სულით გისურვე შენ ღამით; დიახ, ჩემი სულით ჩემში განთიადზე მოგძებნი; რადგან როცა შენი სამართალნი არიან ქვეყანაზე, სოფლის მკვიდრნი სიმართლეს ისწავლიან. ესაია 26:7–9.

ღმერთი წონის, ანუ განსჯის, მათ, ვინც მართალთა გზას დაადგა, და ამას იქმს „ბოლო დღეებში“, როცა მისი სამართალნი ქვეყანაზეა. მართალნი არიან ისინი, რომელნიც უფალს მოელოდნენ ათი ქალწულის იგავში დაყოვნების დროის აღსრულებისამებრ. მათი, ვინც მზარდი შემეცნების გზაზე დადის, სურვილია ღმერთის სახელის, მისი ხასიათის, სულ უფრო და უფრო ღრმა შემეცნება. ისინი, რომელნიც თავიანთ უფალს მოელოდნენ, არიან ისინი, ვინც საბოლოო გამაფრთხილებელ ცნობას ქადაგებენ, რადგან სწორედ ისინი აცხადებენ შუაღამის შემახილს, რომელიც, რასაკვირველია, გამოცხადების მეთვრამეტე თავის პირველი, შინაგანი ცნობაა, რომელსაც მოსდევს მეორე, გარეგანი ცნობა.

და ამის შემდეგ ვიხილე სხვა ანგელოზი, რომელიც ჩამოდიოდა ზეციდან, დიდ ძალაუფლებას ფლობდა; და დედამიწა განათდა მისი დიდებით. და მან ძლიერი ხმით შესძახა, თქვა: დაეცა, დაეცა ბაბილონი დიდი და გახდა ეშმაკთა სამკვიდრებელი, ყოველი უწმინდური სულის სამყოფელი და ყოველი უწმინდური და საძაგელი ფრინველის გალია. რადგან ყველა ერმა შესვა მისი სიძვის რისხვის ღვინო, და დედამიწის მეფეებმა მასთან იმრუშეს, და დედამიწის ვაჭრები გამდიდრდნენ მისი განცხრომათა სიუხვისაგან. და გავიგონე სხვა ხმა ზეციდან,

რომელიც ამბობდა: გამოდით მისგან, ჩემო ერო, რათა არ გახდეთ მისი ცოდვების თანაზიარნი და რათა არ მიიღოთ მისი წყლულებისაგან. გამოცხადება 18:1–4.

როდესაც გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზი 2001 წლის 11 სექტემბერს ჩამოვიდა, მეშვიდე დღის ადვენტიტურმა ეკლესიამ უარყო მისი საბოლოო მოწოდება, დაბრუნებოდა ძველ ბილიკებს. ამით მან შეწყვიტა შეერთებულ შტატებში ჭეშმარიტი პროტესტანტიზმის რქად ყოფნა. იმ დროს დაიწყო გამოცდის პროცესი მათთვის, ვინც აირჩია იმ ძლიერი ხმის უწყების მიღება და მისი ჭამა, როგორც ეს იოანეს მიერ იყო წინასახებულად ნაჩვენები, როდესაც გამოცხადების მეათე თავის ანგელოზი ჩამოვიდა ადვენტიზმის დასაწყისში, 1840 წლის 11 აგვისტოს. სულიერი ერი, რომელმაც ჭეშმარიტი პროტესტანტიზმის მოსახლამი მიიღო მაშინ, როდესაც პირველი ანგელოზის უწყება იქნა უარყოფილი, შემდეგ ადვენტიზმის დასაწყისში განდგომილი პროტესტანტიზმის კვალს გაჰყვა.

შემდეგ ჭეშმარიტი პროტესტანტული რქა მიეცა მათ, ვინც მიიღო გამოცხადების მეათე თავში ანგელოზის ხელში მყოფი მცირე წიგნის უწყება. ადვენტიზმის დასაწყისში, 1840 წლიდან 1844 წლამდე, მიმდინარე გამოცდის პროცესი წარმოადგენს გამოცდის პროცესს ადვენტიზმის დასასრულს — 2001 წლის 11 სექტემბრიდან შეერთებულ შტატებში საკვირაო კანონის ამოქმედებამდე. 1840-დან 1844 წლამდე პირველი ისტორიის ფარგლებში, და აგრეთვე გამოცდის პროცესში, რომელიც 2001 წლის 11 სექტემბერს დაიწყო, აღინიშნება დისპენსაციური გარდამავალი პერიოდი პროტესტანტიზმის მანტიის მატარებელ მორწმუნეთა უწინდელი სხეულიდან მორწმუნეთა ახალ სხეულამდე, რომელიც ირგებს ჭეშმარიტი პროტესტანტიზმის მანტიას.

გამართლებული ადამიანების გზის ჩვენი განხილვისათვის უფრო მნიშვნელოვანია ის, რომ იმ ისტორიაში არის იმედგაცრუება, რომელიც დაყოვნების დროის დასაწყისს აღნიშნავს. ერთგულები იმ დროს თავიანთ უფალს ელიან, და ეს დრო შუალამის ძახილის უწყების ბეჭდის ახსნით სრულდება. ადვენტიზმის დასაწყისში გამოცდის ის პროცესი დასრულდა, როცა შუალამის ძახილის უწყება 1844 წლის 22 ოქტომბერს დასრულდა. დასასრულის ჟამს გამოცდის პროცესი სრულდება მათთვის, რომელთაც იოანე წარმოადგენს, კვირის კანონის დროს შეერთებულ შტატებში. დასასრულის ჟამს შუალამის ძახილის უწყება დასრულდება, ისევე როგორც დასაწყისში; ხოლო ადვენტიზმის დასაწყისში შუალამის ძახილის უწყება გამოცდის პროცესის დახურვამდე ადრე გაიხსნა. დასაწყისის შუალამის ძახილის უწყება ახლა დასასრულის ჟამს იხსნება.

გამართლებული ბრძენი ქალწულები ღმერთთან აღთქმაში შედიან მაშინ, როცა ბოროტი უგუნური ქალწულები სიკვდილის აღთქმაში შედიან.

რომელსაც მან უთხრა: ეს არის განსვენება, რომლითაც შეგიძლიათ დადლილს დაასვენოთ; და ეს არის განახლება; მაგრამ მათ არ ისურვეს მოსმენა. ხოლო უფლის სიტყვა მათ მიმართ იყო: მცნება მცნებაზე, მცნება მცნებაზე; ხაზი ხაზზე, ხაზი ხაზზე; აქ ცოტა და იქ ცოტა; რათა წავიდნენ, უკუღმა დაეცნენ, შეიმუსრნენ, გაეზან და შეპყრობილ იქნენ. ამიტომ ისმინეთ უფლის სიტყვა, თქვენ, დამცინავნო კაცნო,

რომელნიც მართავთ ამ ხალხს, რომელიც იერუსალიმშია. რადგან თქვით: სიკვდილთან აღთქმა დავდეთ და ჯოჯოხეთთან შევთანხმდით; როდესაც გადმომსკდარი სატანჯველი ჩაივლის, ჩვენამდე ვერ მოაღწევს; რადგან სიცრუე ვაქციეთ ჩვენს თავშესაფრად და ცრუდ შევიფარეთ თავი. ამიტომ ასე ამბობს უფალი ღმერთი: აჰა, ვდებ სიონში საძირკვლად ქვას, გამოცდილ ქვას, ძვირფას კუთხის ქვას, მტკიცე საფუძველს; ვისაც სწამს, არ იჩქარებს. ესაია 28:12–16.

გამართლებულნი ეკლესიას მიაქვთ შუაღამის დაღადის წმინდა უწყება, ხოლო ამის შემდეგ ისინი აცხადებენ მეორე ხმის უწყებას, როდესაც მოუწოდებენ კაცობრიობას ბაბილონიდან გამოსვლისაკენ.

„ამგვარად, ქვეყნის გასაფრთხილებლად განკუთვნილ უკანასკნელ საქმეში ეკლესიებისადმი ორი განსხვავებული მოწოდება მიეცემა. მეორე ანგელოზის უწყება არის: „დაეცა, დაეცა ბაბილონი, ის დიდი ქალაქი, რადგან თავისი სიძვის რისხვის ღვინით ასვა ყოველ ერს.“ ხოლო მესამე ანგელოზის უწყების ძლიერ ძახილში ზეციდან ისმის ხმა, რომელიც ამბობს: „გამოდით მისგან, ჩემო ხალხო, რათა არ გახდეთ მისი ცოდვების თანაზიარნი და არ მიიღოთ მისი წყლულებისგან. რადგან მისი ცოდვები ცამდე მიაღწია, და ღმერთმა მოიხსენა მისი ურჯულოებანი.“
Review and Herald, December 6, 1892.

ვინც ბაბილონიდან გამოდიან და უერთდებიან მათ, ვინც მართალთა გზაზე დადის, მიიღებიან სამწყსოში ნათლობის წყლით, რომელიც ზეციური სამეულის სახელით არის წარმოდგენილი. გამართლებულნი, იქნებიან ისინი, ვინც ამჟამად ისმენენ პატმოსზე იოანესთვის მიცემულ უწყებას, თუ ისინი, ვინც შემდგომ ბაბილონიდან არიან მოხმობილნი, ყველანი მართლდებიან სულიწმიდის მიღებით. სულიწმიდის ღვთაებრიობისა და ადამიანის ადამიანურობის ეს შერწყმა განხორციელდა, როგორც მაგალითად იქნა დადგენილი, როცა ქრისტემ თავის თავზე მიიღო ადამიანური ბუნება. ას ორმოცდაოთხი ათასი წარმოდგენილნი იყვნენ ორი მოწმის მეშვეობით — იაკობის თორმეტი ძე და თორმეტი მოწაფე. უკეთურნი წარმოდგენილნი არიან მეცამეტე ტომითა და მეცამეტე მოწაფით. ორივე „მეცამეტე“ თითოეულ ამ სახეობრივ გამოსახულებაში მოწოდებული იყო ღმერთისთვის მღვდლად ყოფილიყო, ხოლო ისინი, ვინც ამ მოწოდებას უარყოფენ, ესავით არიან წარმოდგენილნი, ხოლო მისი უმცროსი ძმა იაკობი წარმოადგენს მათ, ვინც მოწოდებას იღებენ. ესავიც და იაკობიც ორივენი წარმოადგენენ ლაოდიკეელ მეშვიდე დღის ადვენტისტებს წუთისოფლის დასასრულს. ერთი ჯგუფი იღებს წმიდა უწყებას, რომელიც წინასწარმეტყველის წერილთა მეშვეობით არის გადმოცემული, და იცვლება ისრაელად, ხოლო ესავი თავის სახელს ინარჩუნებს.

რასაკვირველია, აღფასა და ომეგას ამ ცხრა სტრიქონში ბევრად მეტია ჩადებული, რადგან ეს მხოლოდ ღვთის სიტყვის დასაწყისებისა და დასასრულების მოკლე შეჯამება იყო.

ისტორიის ცხრა ხაზი, რომლებიც ქმნილებიდან მეორედ მოსვლამდე გადაჭიმულ წინასწარმეტყველურ ისტორიებს წარმოადგენს. ამ ცხრა წინასწარმეტყველური ხაზიდან თითოეული დასაწყისისა და დასასრულის შესახებ უშუალოდ არის

დაკავშირებული გამოცხადების პირველი თავის პირველ სამ მუხლთან. ეს სამი მუხლი აჩვენებს, რომ იესო ქრისტეს გამოცხადება, რომელიც გამოსაცდელი ვადის დახურვის წინ იხსნება, არის ღვთის შემოქმედებითი ძალის გამოვლინება. სხვა რომელი ძალა შეძლებდა შეექმნა ასეთი რთული, ურთიერთგადახლართული მოწმობა მრავალი მოწმისაგან, რომლებმაც თავიანთი მოწმობა მისცეს მოსეს დროიდან იოანე გამოცხადებულის დრომდე?

გაიძრე შენი ფეხსაცმელი, რადგან ეს წმიდა მიწაა.